

Kako se je lisica rešila.

Lisičico držala
Hijéna je v zobéh
In kremplje v njo tiščala,
Imela jo pri tleh,
V tej stiski se oglási;
Prilizneno, počasi:

Prav sama kost in koža
Nič drugzega me ní,
Slabo po grlu boža,
Kdor s tacim se gostí,
Preveč se ponižuješ
Do teh koščic, al' čuješ?"

„O lev predobrohotni,
O leopard junak,
O panter netogotni,
O tiger korenják!
Zaklad si vse vrlíne
In kralj zverij družine.

Vse nič ni pomagalo,
Hijéno glad morí —
Zdaj zbere, kar ostalo,
Lisica vse moči:
O ti pošast, hudôba,
Peklenska ti podoba.

O srce tvoje milo
Usmili mene se,
Povsodi bom v plačilo
Zvestó slavila te
Iz krempljev me izpústi,
Izpústi iz čeljusti.

Oj grbasta pokvéka,
Ti škilasto okó;
Prokleta si od véka,
Sovraži te vsakdó,
Le boj se zmaj strupéni,
Če prideš v kremplje méni!"

„Kakó se maščevala
Nad mano bodeš ti?"
A ko je to vprašala
Odneha z zobmi —
Lisica v gozd zbežala
Pa se je — maščevala.

(Po Rückertu J. Gruden.)



Zajci.



Vnekem gozdu je veter pihal in po drevesih je jelo listje zelo šumeti. Zajci to čuvši, zelo se ustrašijo ter začno bežati drug preko drugega proti nekej mlaki, v katerej je bilo mnogo žab, ki so se ravno solnčile zunaj na suhem. Žabe videč, kako zajci bežé, ustrašijo se tudi one ter poskačejo vse v vodo.

To vidijo prestrašeni zajci, in jeden izmej njih zapije: „Stojte! Čimu bežimo? Ali ne vidite, da nas je le šum listja oplašil? Res bi nas moralo biti sram, da smo taki plašljiveci; ali ne vidite, da je še mnogo večjih strahopetnežev nego smo mi in to so žabe, ki so vse nakrat poskakale v vodo, ko so ugledale nas. Ej, to smo mi vender še vedno junaki v primeri s temi boječimi žabami!"

Kaj se učite, otroci, iz te basni?

Smiljan.

